Ч. 266. Середа 13 грудня (30 падолиста) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — До ситуациї на Угорщині. — Події в Росиї.

На вчерашнім засіданю палати послів, котре розпочало ся о 4 год. по полудни, буковиньскі посли Скедль і Штравхер поставили пильне внесенє о признанє додатку на дорожню урядникам, функционарям і учителям державних шкіл в Сереті, Радівцях і Сучаві. — Серед інтерпеляций знаходять ся між иньшими інтерпеляциї пос. Василя Яворского в справі неувзгляднення руских сьвят у войску у вехідній Галичині, в справі польонізацийних тенденций в львівскім ґарнізоні та іґнорованя Русинів в перемискім ґарнізоні, в справі урядового надужитя судиї Івана Сокульского в Новім Селі, в справі демонстрациї польскої молодежи шкіл середних у Львові і в справі надужитя власти старости Евгенія Свободи в Товмачи.

Президент міністрів др. бар. Ґавч відповідав відтак над ряд інтерпеляций, між иншими на інтерпеляцию в справі телеґрами Архікн. Франца Фердинанда на послідне католицке віче. Бар. Ґавч заявив, що тота депеша не мала зовсім характеру політичного і була лиш маніфестацією приватних чувств Архікнязя, котрий зробив ужиток з прав прислугуючих всім в державі, а тих прав не можна відмавляти Архікнязеви.

На інтерпеляцию Фоґлера в справі бесіди дра Люеґера відповів президент міністрів, що для правительства непохитною основою суть основні закони державні, в границях котрих кождий горожанин без взгляду на народність, віроісповіданє та політичне переконанє має повну свободу поглядів, доки не допускає ся насильства і держить ся законної дороги. Однак зі взгляду на загальне заворушенє, яке нині настало, треба би бажати, щоби уникано всего, що може заострити національні і віроісповідні відносини.

В справі інтерпеляциї пос. Брайтера що до якоїсь австро-росийскої умови в справі здушеня ворохобнї в Царстві польскім, заявив бар. Ґавч, що на тій вісти нема ані слова правди. — На інтерпеляцию пос. Сильвестра в справі демонстраций фльот против Туреччини відповів президент міністрів, що не може тут бути бесіди о ніяких нових жаданях, але ходить лиш о сповненє зобовязань, які Порта приняла на себе що до постанов конференциї в Мірцштеґ.

По сїм приступлено до дальшої дискусиї над пильним внесенєм пос. Штайна о заведенє персональної унії з Угорщиною. — Пос. Скедль (Німець з Буковини) заявив ся за ревізією угорскої угоди а против наглого єї зірваня і докоряв Всенїмцям за то, що они пропаґують відокремленє Галичини, через що Буковина стала би зависимою від Галичини. —. Ґр. Штернберґ обговорював угоду з 1867, економічні користи з союза з Угорщиною і доказував, що австрийска шляхта повинна брати собі примір з угорскої шляхти, котра не жадає нїчого иньшого, як лиш того, щоби держати ся законів. — Пос. Беріс промавляв насамперед по хорватски а відтак по німецки та говорив о народнім гнобленю на Угорщині і вказував на федералізм яко на средство. Остаточне внесенє Штайна відкинено 104 голосами против 17.

Опісля приступлено до дискусиї над пильним внесенєм пос. Бакси в справі подій в Празі Пос. Бакса атакував в своїй промові намістника Чехії і прагску поліцию. Міністер справ внутрішних ґр. Біляндт-Райдт станув в обороні намістника і поліциї. — Пос. Хоц прилучив ся до виводів пос. Бакси і жадав безсторонного слідства. Остаточно о годині три чверти на 8 перервано дискусию і відрочено засіданє до нині. Всенїмці мають нині поставити пильне внесенє о управильненю відносин урядників в дусї резолюциї, ухвалене одноголосно на вічу урядників.

---

6)

Чорний Петро.

Шесте з нових оповідань Шерльока Гольмса.

(З анґлійского — Конана Дойля).

(Конець).

Охриплий голос моряка перебив тут нашу розмову.

— Видите, пане, — сказав він — я не нарікаю на то, що ви мене так люто вхопили в свої руки, але я хотів би, щоби ви так казали, як було направді. Ви кажете, що я Петра Карея убив, а я кажу, що я Петрови Кареєви смерть зробив а то велика ріжниця. Ну нехай, ви тому не вірите, що я говорю, та нехай, ви гадаєте, що я вам лиш плету якусь бріхню.

— Зовсім нї — сказав Гольмс. — Кажіть же, коли маєте що сказати.

— Зараз розкажу а Господь Бог сьвідком, що кожде слово то правда. Таже я знав чорного Петра, а коли він вхопив за ніж, вгнав я єму з цілої сили гарпуну в бік, бо я знав, що в сій хвили дійшло до того, що: або він або я. Отже він погиб. То не можете називати убийством. А впрочім все одно менї згинути зі стричком на шиї так, як як би й з ножем чорного Петра в серци.

— Якже то до того прийшло? — спитав Гольмс.

— Розкажу вам все від самого початку. Лиш піднесіть мене трохи так, щоби я міг вигідно говорити. То було в 1883 р., коли то стало ся, в серпни, Петро Карей був властителем „Нарваля" а я був другим гарпунїром. Вертаючи домів, виплили ми були з кригового леду, а вітер дув нам в очи і цілими тижднями тягнула ся буря, коли ми стрітили якийсь малий корабель, котрий полудневі вихри загнали на північ. Там був лиш один чоловік, наш земляк. Залога гадала, що корабель розібє ся і втекла на лодці до побережа Норвеґії. Менї здає ся, що они всї потопили ся. Отже ми взяли того чоловіка на свій корабель а корабельник розмавляв з ним довго в кабіні. Цілий його пакунок, який ми з ним забрали, була якась цинова коробка. О скілько знаю, ніхто нїколи не сказав, як той чоловік називав ся, і він другої ночи щез. Казали, що або він сам скочив у воду, або упав з корабля підчас бурі, яка тоді була. Був лиш один чоловік, котрий знав, що з ним стало ся, а тим був я, бо я видів на власні очи, як корабельник задоймив єго ноги до гори і кинув єго через поруче серед ночи, два дні перед тим, заким ми побачили сьвітла на побережу Шотляндскім.

Ну, я не говорив нїкому нїчого о тім, що видів, і ждав, що з того вийде. Коли ми вернули до Шкотиї, ціла істория легко забула ся і ніхто не допитував ся. От стала ся якась нещаслива пригода, що якийсь чоловік погиб, і ніхто не доходив того, що стало ся. В короткий час по тім Петро Карей перестав їздити по мори і минули довгі літа, заким я міг довідати ся, де він подів ся. Я здогадував ся, що він допустив ся злочину задля того, що було в тій циновій коробці, та гадав, що він тепер буде міг менї добре заплатити за то, щоби я мовчав.

Від одного моряка, з котрим я стрітив ся в Льондоні, довідав ся я, де він перебуває, і я пішов туди, щоби єго трохи скубнути. Першої ночи був він досить розумний і готов був дати менї тілько, що я би був міг на ціле житє покинути море. Ми мали то все залагодити в дві ночи опісля. Коли я прийшов, застав я єго вже до трех чвертий запитого в дуже поганім настрою. Ми посідали собі і пили та балакали про давні часи, але чим більше він пив, тим менше подобав ся менї вираз єго лиця. Я запамятав собі гарпуну на стінї і подумав собі, що она могла би придати ся, заким би я ще все залагодив. Відтак він наконець кинув ся на мене, став клясти і сплювувати, очи єму засьвітились убийством, а в руках показав ся великий ніж в похві. Він ще й не мав часу добути єго з похви, як вже гарпуна прошила єго тіло.

Господи, як же він заверещав — а єго лице все стоїть менї перед очима та не дає менї спати. Я станув серед хати, єго кров бризкала довкола мене, а я постояв хвильку; коли же знов зробило ся тихо, набрав я відваги. Я став розглядати ся і побачив на поличці цинову коробку. Я мав до неї таке саме право як і Петро Карей, отже я взяв єї і вийшов з хати. Я був на стілько дурний, що лишив свій капшук на столї.

А тепер ще розкажу вам найдивнїйшу часть з цілої історії. Ледви що я вийшов на двір, як зачув, що хтось іде, і я сховав ся в корчах. Якийсь чоловік підсунув ся нишком,

N. fr. Presse обговорюючи під заголовком „Девятнайцятий грудня“ теперішні відносини на Угорщині, так пише: Підчас землетрясеня в Лісбоні, коли то мужчини, жінки й діти з диким криком вибігали з домів, щоби ратувати житє, знайшов ся якийсь знахор, котрий серед втікаючої товпи верещав на ціле горло, захвалюючи свій товар: „Пігулки против землетрясеня!“ Може то дійстно не завадить ужити нешкідливих пігулок против землетрясеня, бо така вже людска натура, що там, де трудно помочи і розум не придає ся до нічого, там ще можна успокоїти та опамятати людий тим, коли вмовити в них, що їм якийсь лік поможе. В такім положеню знаходить ся тепер мадярска коаліция. Девятнайцятий грудня, коли то має зібрати ся угорский парлямент, міг був звести на Угорщину страшне землетрясенє політичне. Бо коли цісар відрочує парлямент а більшість каже, що не уступить, то се революция. В такім случаю мусїла би лиш сила рішати. Тимчасом 19 грудня позістане як кождий день. Ще не знати, що містили в собі тоті пігулки, котрі успокоїли коаліцию, але Селеви і дрови Люкачеви удало ся успокоїти коаліцию; они довели єї до того, що она шануючи права корони, прийме спокійно відрочене парляменту. Тим преці щось узискано. Межи коаліциєю а короною прийшло преці бодай в одній точці до порозуміня. Які би й не були дальші наслїдки а то єсть нинї певна річ, що зовсїм зірвану кладку межи короною а коаліциєю тепер якось знову бодай від біди направлено а то в дальшім ходї подій не позістане без наслідків. Може зараз, може по першім марта, може по якімсь часї переконає ся коаліция, як добре зробила, коли єї проводирі оминули 19. марта справу, що могла була порішити судьбу Угорщини.

На зборах в Штайнаманґер (Суботици) — як звідтам доносять — уконституовала ся під проводом ґр. Юл. Андрашого нова партия конституцийна, котра ставить собі за цїль: привернене і оборону конституциї, повалене теперішного правительства, заведене суспільного порядку, нарушеного правительством (?), котре підбурює (?) одні кляси против других. Цїль тота накладає на партию обовязок шукати дороги до мирного розмотаня ситуациї. Шукаємо — говорив ґр. Андраші — честного мира, в котрім ані нарід ані Корона не були би упокорені. Нашою цїлию єсть удержане національної держави. З другої сторони не згодимо ся на реформу виборчу, котра знищила би провідну ролю інтелїґенциї. Не хочемо, щоби від разу нові недосьвідні елементи обняли провід судьби краю. Уважаємо лиш постепенний розвій за можливий. Не хочемо наглого скоку в темноту. Наконець виступав ґр. Андраші против тероризму социялїстів.

З хаосу тих вістий, які надходять тепер з Росиї, трудно зміркувати, що правда а що нї. Так доносить вчерашний „Dziennik Polski“, що довідав ся від зовсїм віридостойної особи, котра приїхала з Києва, що там зовсїм спокійно а послїдні вісти о якійсь революциї і занятю міста збунтованими войсками суть зовсїм видумані. На доказ того згадана особа предложила „Кієвлянина“ з 9 грудня, в котрім ті телеґрами, які подали були львівскі і краківскі ґазети, видруковано яко „дивовижу“ на доказ фальшивого інформованя заграниці о подіях в Росиї. Правдою єсть лиш, що в Києві збунтовав ся був відділ войска а коли кількагодинні переговори зі збунтованими не довели до нічого, тоді дано до бунтівників кілька сальв і згинуло та було ранених яких 40 вояків. Цїла тота подія не тревала більше як 6 годин. Від того часу аж до виїзду згаданої особи був в Києві спокій.

Може бути, що й в подібних иньших вістях єсть богато пересади, а всеж-таки нема сумнїву, що в многих сторонах прийшло до войскових бунтів. Так доносять з Севастополя, що там положенє сталось знов критичне. Сухопутне войско і маринарка знову збунтовали ся. Про бунт в 14-ім відділї фльоти в Петербурзї доносять слїдуючі подробиці: З причини бунту моряків окружили в ночи на 8 с. м. касарню полки ґвардейскі і 6 баталїонів піхоти та уставлено 12 мітралез. В виду того всї моряки піддали ся і їх відвезено до Кронштадту. В касарни арештовано кількох аґітаторів перебраних за моряків, котрі перебували там від довшого часу. — З Токіо доносять: В російскій армії манджурскій вибух бунт. Бунтівники рабують Харбін спільно з Хунхузами. Они підпалили маґазин збіжа і дворець зелізниці. Богато приватних осіб убито. Межи бунтівниками а вірним войском прийшло було до завзятої бійки.

Страйк зелїзничий зачинає знов ширити ся. З Харкова доносять, що харківско-николаївска зелїзниця станула. Так само доносять з Києва, що станули і полудневo-західні зелїзниці. З Риґи доносять, що там розвязано насильно збори урядників зелїзничих при помочи мітралез, причім богато людий зранено. Рух на зелїзници Риґа-Петербург здержано.

Новинки.

Львів, дня 12-го грудня 1905.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар надав срібний хрест заслуги жандармови, титулярному сержантови Іґн. Казьмировичеви за уратоване дитини з горіючого дому, а срібний хрест заслуги з короною титулярному командантови стациї жандармериї Ів. Сколоздрі за виратоване дївчинки від утопленя.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував інспектора евіденцийного Юл. Латкевича, старшим інспектором евіденцийним в VII. клясї ранґи, а старшого контрольора цлового Стан. Копцкого, старшим управителем уряду цлового.

— **Перенесеня.** П. Управитель міністерства судівництва переніс радників суду краєвого: Янка Жиборского в Золочеві до Самбора і Володислава Дембского в Самборі до Золочева.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Баденї виїхав в суботу в ночи до Кшешович, де через недїлю був в гостинї у папа Намістника. Вчера рано прибув Є. Е. п. Маршалок до Кракова; перед полуднем оглянув замок на Вавели, аби пересьвідчити ся о поступі робіт на замку. Вечером виїхав п. Маршалок до Відня. В четвер дня 14 с. м. буде на чолї соймової депутациї в справі Вавелю на авдиенциї у Є. В. Цїсаря, а в недїлю дня 17 с. м. поверне до Львова.

— **Будова зелїзниці Львів-Підгайцї.** Управа будови зелїзниць у Львові зарядила за дозволом Міністерства зелїзниць розпочате земних робіт на згаданім шляху в околици міста Львова, в части двірских обшарів Кривчицї і Знесїнє. Ті роботи віддано звістній фірмі будівничій Вяч. Брайтер у Львові і они мають розпочати ся в найблизших днях.

— **Стипендийні запомоги** з фонду бл. п. о. Бончевского по 220·26 К надав виділ наук. тов. ім. Шевченка студентам фільософії на львівскім университетї Юліянови Чайківскому і Тадеєви Залескому.

— **Охорона молодежи.** Президия товариства охорони молодежи вручила президентови м. Львова петицию, щоби зарядив строге виповнюване патенту з 1854 р. що-до продажи горячих напитків малолїтній молодежи в цукорнях, реставрациях і шинках.

зайшов до хати, крикнув, мов би побачив якого страха, а відтак пустив ся втїкати так скоро, як лиш міг, аж наконець щез. Хто то був, чого він хотїв, того я вже не годен сказати. Я пішов відтак десять миль пішки, сїв в Тенбрідж Вельс на зелїзницю і так заїхав до Льондону з тим самим, з чим і був поїхав.

Коли я опісля виглядав собі догідну пору, щоби подивити ся, що в тій циновій коробці, побачив я, що там не було гроший, лиш самі папери, котрі я не мав відваги продавати. Я не міг від чорного Петра нічого видушити і вернув до Льондону з порожними руками Нїчого менї не позістало, як лиш знову наймати ся на корабельну службу. Я побачив ту оповістку о гарпунїрах і велику платню, отже й пішов до корабельних аґентів а тоті мене сюди післали. От і все, що знаю, та кажу ще раз, що коли я зробив смерть чорному Петрови, то суд повинен ще бути менї вдячним за то, бо я ощадив єму гроший за конопляний стричок.

— Розповів нам зовсїм ясно — сказав Гольмс і вставши, закурив собі люльку. — Я гадаю, що вам би, пане Гопкінс, не тратити часу, лиш відвезти сего арештанта в безпечне місце; ся комната не конче відповідна на арешт, а пан Патрік Каірус заняв нам занадто богато місця на нашім коврі.

— Пане Гольмс — відозвав ся на то Гопкінс — сам не знаю, як маю вам подякувати. Навіть ще тепер не можу зрозуміти, як ви тому всему дійшли кінця.

— Дуже просто в той спосіб, що менї пощастило ся роздобути від самого початку такі факти, на котрих я міг оперти ся. Дуже річ можлива, що як би я був знав о тім записнику, то він би був звернув мої гадки куди инде, так як то вам стало ся. Але все то, що я чув, вказувало менї лиш один однїсенький напрям. Тота якась незвичайна сила, зручність в уживаню гарпуни, рум підпущений водою, капшук із шкіри морского пса з простим тютюном, все то вказувало на моряка і то на такого, що займав ся ловлею китів. Я був переконаний, що початкові букви P. C. на капшуку зійшли ся лиш случайно з іменем Петра Карея, бо той курив лиш дуже рідко тай в єго кабінї не знайдено люльки. Ви пригадуєте собі, що я питав ся, чи в кабінї була віскі чи бранди. Ви то потвердили. А чи богато таких людий, що не були нїколи моряками а пили рум, коли можуть дістати сї иньші роди горівки. Отже видите, я був певний, що то був якийсь моряк.

— А якже ви єго вишукали?

— Мій любий пане, то була річ зовсїм проста. Коли то був якийсь моряк, то міг бути лиш один з тих, що були з ним на „Нарвалю“. О скілько я о тім довідав ся, то він не був на нїякім иньшім кораблї. Я займав ся три днї тим, що телеґрафував до Динді і вивідав ся імена цїлої тої залоги, що була на „Нарвалю“ в 1883 роцї. Коли я знайшов Патріка Каіруса межи гарпунїрами, то мої розслїди доходили вже до кінця. Я укладав собі в своїй голові так, що той чоловік єсть імовірно в Льондонї і що він би хотїв охотно на якийсь час виїхати з краю. Длятого побув я кілька днїв в Естенд, видумав подорож до північного бігуна, оголосив прилапуючі услівя для гарпунїрів, що хотїли би служити під капітаном Василем... ну, а тепер видите, що з того вийшло.

— Дивно — відозвав ся Гопкінс — дуже дивно!

— Мусите тепер як найскорше постарати ся о то, щоби того молодого Нелїґана випущено на волю — сказав Гольмс. — Кажу вам отверто, що на мою думку ви повинні би єго перепросити. Цинову коробку треба єму віддати, але тоті цїнні папери, що Петро Карей продав, то очевидно пропали вже на завсїгди. Віз жде на дворі, пане Гопкінс, і можете сего чоловіка зараз відвезти. Коли вам буде мене потреба до процесу, то моя адреса і Ватзонова буде десь в Норвеґії.

— **Курс науки пожарництва**, який відбував ся переважно по два рази денно в двох послідних тиждних в львівскім „Соколї“, числив 34 слухачів з кругів молодїжи академічної, ґімназияльної і учительскої семінарії. Наука обіймала теорию і практику пожарної оборони і скору поміч в наглих випадках. Теоретичну науку пожарництв провадив п. А. Будзиновский, голова „Сокола“. Практична наука відбувала ся під проводом п. Щербовского, секретаря „Краєвого Союза пож. сторожий“, переважно на міскій пожарни з приміненем всїх пожарних приборів при сикавці і на 2-поверховій вилазници. Про скору поміч в наглих випадках викладав лїкар др. Гукевич і своїм гарним способом викладаня зєднав собі симпатию у слухачів. В недїлю о 2-ій годині по полудни відбув ся на міскій пожарни практичний попис курсистів в присутности радника Правна, начальника міскої сторожи пожарної, секретаря Щербовского і п. Райна, начальника охотничої сторожи пожарної „Sokół“, комендантів міскої сторожи пожарної пп. Елїясевича і Злотовского, голови руского „Сокола“ п. Будзиновского і кількох видїлових. Мимо доцу пописуючі ся звивали ся жваво і зробили добре враженє так на комісиї як і на численній публицї, яка приглядала ся з вал в. Вправам проводив п. Ружичка, асистент краєвого інструктора пожарництва. По пописї промовив до участників курсу радн. Правн і п. Райн висказуючи признанє, що в так короткім часї курсисти здобули тілько вправи і знаня на области пожарництва, та взивали їх, аби свої відомости обернули в користь суспільности.

— **Популярні виклади в Станиславові** відбудуть ся заходом викладової секциї руского товариства педаґоґічного в отсїм порядку: В недїлю 17 с. м. виклад проф. Василя Чайківского на тему: „Остаточне сформованє теперішного вигляду нашої землї“. — В пятницю 22 с. м. виклад проф. дра Юлїяна Гірняка на тему: „Фізика етеру з механїчного становища“. — В недїлю 24 с. м. виклад п. Степана Чарнецкого на тему: „Музика Миколи Лисенка“. (Ілюструвати виклад відограєм відповідних творів будуть пп. Денис Січиньский і др. Роман Перфецкий). — В недїлю 31 с. м. виклад проф. Пятона Лушпиньского на тему: „Данте і єго божественна комедия“. — Вступ по 10 сот. від особи: для учеників, міщан і селян безплатний. Дохід призначений на прив. школи, які удержує товариство педаґоґічне у Львові. Виклади будуть відбувати ся в салї „Рускої Бесїди“ ул. Казимирівска ч. 10, І. поверх. Початок о годинї 6 ій вечером.

— **Вистава худоби у Львові.** Заходом ц. к. галицкого господарского товариства буде устроєна в слїдуючім роцї у Львові вистава краєвої розплодової худоби. Вистава відбуде ся в перших днях мая на торговій площи коло нової різницї на Жовківскім передмістю і буде тревати чотири дни. На просьбу товариства постановила репрезентация міста відступити площу безплатно, перевести відповідну десинфекцию єї, прикрасити площу і ведучу до неї улицю і устроїти єї освітленє.

— **Народність студентів висших шкіл у Відни.** На основі урядової статистики в зимовім піврощі 1903/4 було у віденьскім университетї 7738 студентів, між ними 5278 Нїмців, 287 Чехів, 220 Поляків, 63 Русинів, 681 полудневих Славян, 177 Італїянців, 43 Румунів, 93 Мадярів. Технічна академія числила 1939 Нїмців, 61 Чехів, 127 Поляків, 8 Русинів, 48 Мадярів і 45 студентів инших народностий.

— **В справі селяньскої бурси** в Ярославі пишуть: За дозволом ц. к. Намістництва засновано в Ярославі з днем 1 марця с. р. філїю Руского тов-а педаґоґічного. Товариство розпочало свою дїяльність в границях обнятих статутом і між иншим отворило з днем 15 вересня с. р. селяньску бурсу в Ярославі, в котрій поміщено 8 учеників народних шкіл. Як кождий початок тяжкий, так і заснованє такої бурси сполучене з трудностями, а передовсім у нас задля недостачі материяльних средств. Покищо містить ся бурса селяньска у винаятім домі за річним чиншим 300 К, відтак справленє найпотрібнїйших річий з інвентаря, а вкінци і удержанє питомців в так дорогім роцї потягає за собою такі видатки, що годї їх покрити з малої доплати учеників. Однак коли зважить ся конечну потребу селяньскої бурси в Ярославі, і неможливість єї удержаня власними місцевими силами, не полишаєсь нам знов нїчо инше, як віддати сю молоденьку інституцию ласкавій опіцї нашої жертволюбивої публики с уклінною просьбою о ласкаву як найскоршу материяльну поміч. — За видїл філїї Руского тов-а педаґоґічного в Ярославі: о. Киприян Хотинецкий, голова. — Ю. Шумский, секретар.

— **Купно землї.** Оногди подали ми вість, що др. Соловій набув добра Коршів коло Коломиї за 1,600.000 К на розпарцельованє. В тій справі Gazeta Kołomyjska пише: Добра Коршів купив др. Т. Соловій для львівского митрополита ґр. Шептицкого. З цїлого комплєксу, около 5.000 морґів ґрунту, має дістати станиславівский епіскоп двір і 1.000 морґів землї яко релютум за доплачуваних єму доси 12.000 кор. річно о. митрополитом яко доповненє епископскої пенсиї. Доцерва решта землї має пійти на парцеляцию між селян, а розпарцельованем займе ся о. Войнаровский.

— **Пропала без слїду.** Перла Шварцова, жінка кравця у Львові, донесла поліциї, що єї 17-лїтна дочка Естера, вийшовши з дому ще перед 5 тиждними, пропала від того часу без слїду.

Телеґрами.

Відень 12 грудня. Є. Вел. Цїсар надав Є. Екзц. п. Намістникови ґр. Андреєви Потоцкому велику ленту ордера Леопольда.

Льондон 12 грудня. До „Daily Telegraph“ доносять з Петербурга: Ґр. Вітте в інтервю висказав гадку, що доки тоті елементи в суспільности, котрі суть противні анархії, не получать ся до єї здушеня і до спільного дїланя з мінїстрами царя в цїли здїйстненя засад, які містять ся в манїфестї, доти треба ситуацию справдї уважати поважною. Без моральної підпори зі сторони суспільности анархія буде тревати дальше, аж наконець нарід зажадає здушеня революциї навіть силою. А не єсть річ неможлива, що тоді засади висказані в манїфестї були би відкликані або й знесені. Вітте сказав, що не предвиджує того, але признає, що то можливе.

Льондон 12 грудня. До Daily Telegraph доносять з Наґасакі: Звиш 10.000 вояків в Харбінї взяло участь в розрухах і устроїли крикливий похід по улицях та підпалили касарнї і иньші будинки правительственні. В борбі з вірним войском було богато убитих і ранених.

Берлин 12 грудня. З Петербурга доносять: Дня 8 с. м. рада мінїстрів радила над виборами до думи. Зачувати, що 4-ох мінїстрів заявило ся за загальним правом голосованя. Справа буде остаточно порішена аж на радї кабінетовій в Царскім Селї.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

приймає **ВКЛАДКИ** до опроцентованя на **4%** і оплачує за вкладчиків податок рентовий від процентів; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадниці почтової;

вкладати може кождий, навіть і не члени; на жаданє **звертає ся вкладку кождого часу** навіть без виповідженя (за есконтом).

ПОЗИЧКИ уділяє „Днїстер" своїм членам на **6%**; сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 літ; при 30 ратах $1/2$-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) **5%**; до позичок вимагає ся **першої гіпотеки** або **доброї поруки.**

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до **„Днїстра".**

ЧЛЕНАМИ можуть бути тільки **члени обезпечені в „Днїстрі".**

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє межи членів яко дивіденди від уділів і на добродійні цїли. — Дотепер уділив „Днїстер" на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Тов. кредит. „Днїстер" з днем 31-го грудня 1904:

Вкладки	**1,783.673 К**	**Позички уділені**	**1,616.402 К**
Уділи членьскі	**139.117 К**	**Цїнні папери**	**123.627 К**
Фонди резервові	**26.576 К**	**Льокациї**	**169.456 К**
		На рахунку біж.	**81.968 К**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).